

Proloog

C A S S I E

Kas on võimalik unustada, et sooritasid mõrva? Noh, mina ütlen, et on küll. Muidugi mitte täielikult. Aga igapäevaselt ei ole see sul lihtsalt meeles. Meil oli Pete'iga koguni selline periood, kus käisime mõrvamüsteeriumide pidudel. Panime kõik kostüümid selga, läksime mõne sõbra juurde ja tegutsesime stsenaariumi järgi. Meil olid vihjekaardid, rekvisiidid, isegi taustamuusika. Sündmuspaik oli tavaliselt kas mõni maamaja või Mississippi jõelaev. Midagi sellist. Mina mängisin algul Black Jack Roulette'i südikat tütart preili Elliot ja hiljem juba kokka proua Beachamit. Alustasime oma tegelaskuju mängides, aga õhtu edenedes jäid kõik purju ja unustasid vihjed. See ärritas mind üsna tublisti. Mulle meeldib reeglitest kinni pidada.

Lastele meeldis mängida mängu „Mõrv pimedas“. See oli tõesti väga lihtne seltskonnamäng ja nad olid terve igaviku vait. Nad pugesisid kõik alumise korruse vannituppa, neid oli umbes kümme. Detektiiv jäeti lohutuna välja trepile istuma. Pärast paari minutit itsitamist kõlas verd tarretama panev karje, uks avanes ning keegi lamas poti ja kraanikausi vahel põrandal. Seadusesilm pidi siis kuriteo lahendama, mõnikord aitasin teda natuke. „Ema, see pole aus,“ kurtsid Lucy ja Sam.

Tegelik mõrv oli toimunud nii ammu, et see näis tõesti olevat kellegi teisega juhtunud. Eks me kõik mõtle oma kaheksateistkümnenda-aastasest minast kui teisest inimesest, aga ma vaatasingi pilte blondist naeratavast neiust ega tundnud teda ära. Mida ta mõtles, keda armastas, millist muusikat kuulas? Ma tõesti ei mäletanud. „Dissotsiatsioon“ on sõna, mida ma oma

psühholoogiaõpingutest mäletan. Ma arvan, et kirjutasin selle definitsiooni kunagi vihjekaardile. „Vaimne protsess, mille käigus inimene katkestab ühenduse oma mõtete ja tunnetega... seostub tihti lapsepõlvetraumaga.“ Aga ma poleks kunagi uskunud, et selle seisundiga on võimalik nii õnnelikku elu elada. Kes oli see tüdruk koolipiltidel? Tal polnud minuga mingit pistmist.

Aga mul ei õnnestunud kooli täielikult unustada. Pete õppis samuti Manor Parkis ning käis pidevalt jalgpalli- ja ragbi-meeskondade kokkutulekutel. Ka mina hoidsin paari kooliaegse sõbraga sidet. Ma ei soovinud nendega eriti kohtuda, tahtsin lihtsalt teada, kus nad olid. Pete kutsus mind teinekord nendele kokkusaamistele kaasa, aga ma keeldusin alati. „Ma ei taha tagasi vaadata,“ ütlesin ikka. „Ma tahan ettepoole vaadata.“ Sest tulevik oli suurepärane. See tähendas, et lapsed kasvavad suureks, lähevad ülikooli, loovad pere. See tähendas, et meie Pete'iga jääme pensionile, meil on rohkem aega ja me läheme ümbermaailmareisile, võtame vaheaasta, mida me ei saanud endale õigel ajal lubada. Ma armastasin tulevikku. Minevik ei pakkunud mulle lihtsalt nii suurt huvi.

„Cassie on puhkuse ära teeninud,“ ütles Pete'i ema ikka. „Sa ei tohiks tänitada, et ta su kokkutulekutele tuleks. Tal on niigi palju tegemist. Tema tööd arvestades.“

Ja see on veel üks asi, mida võid teha, et unustada. Sa võid politseinikuks hakata.

1. peatükk

H A R B I N D E R

Pühapäev, 21. september 2019

Harbinder Kaur vaatab oma üürikorteri aknast välja. London, mõtleb ta. See sõna manab silme ette võimsa kujutluspiltide segu. Kooliekskursioonid, plastmassi- ja oksehais bussis, töölehtede värvimine Toweris, poseerimine telestaaride vahakujudega. Nädalalõpud sõbrannadega, West Endi etendused ja eined Soho restoranides, kus keegi veinikaardist aru ei saanud. Aeg-ajalt mõni tööreis, tema ja Neil kirjastaja kontoris, lõbusatatud raamatuteküllusest ja täiskasvanutest nimega Jelli. Londoni olümpiamängud, see oli viimane kord, kui Harbinder patriotismipuhangut koges. Londoni tulekahju. „London Calling“*, Rooma-aegne London, London Pride.

Ja nüüd elab Harbinder selles võlutud, aga neetud paigas. Ta jagab korterit ning töötab Londoni politseis (mõrva- ja raskete kuritegude osakonnas) vanemuurijana. Tema mitte väga salajaseks rõõmuks juhib ta Lääne-Kensingtonis, sihtnumbriga W10, salapärases Dalgarno piirkonnas asuvat mõrvauurimise meeskonda. Ta ei suuda senimaani hästi uskuda, kui kiiresti see kõik on juhtunud. Ühel hetkel elas ta vanematega Sussexi lääneosas Shorehamis, kurtis töö ja kolleegide, eriti Neili üle, vaatas igal õhtul „Kontide“ vanu osi ning mängis telefonis. Järgmisel hetkel oli tal uurijaeksam tehtud, ta kandideeris uuele töökohale, toppis oma vähesed asjad Neili

* Inglise rock-bändi The Clash album. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

venna minibussi ja kolis Barlby Roadi maja number 45 tänava-poolsesse tuppa.

„Nüüd oled sa Londoni tüdruk,“ ütles ema teda hüvasti-jätuks suudeldes. Ema hääles oli tõeline aukartus, mille rikkusid järgmise hingetõmbega öeldud sõnad: „Sa oled alati tagasi oodatud, kui seda kõike sulle liiga palju saab.“

„Ole suures linnas ettevaatlik,“ ütles isa. „See pole sama hubane nagu vana hea Sussex.“ Isa hääles oli iroonianoot, mis polnud üllatav, arvestades, et Harbinder oli seotud mitme kõrge-tasemelise mõrvajuhtumiga kõigi eelduste kohaselt turvalises mereäärses linnakeses.

„Mina ei tahaks Londonis elada,“ arvas Neil, kes oli end lahkelt minibussi rooli pakkunud.

„Miks?“ küsis Harbinder. „Liiga palju pruune inimesi sinu maitse jaoks?“

„Ei,“ vastas Neil kannatlikult. „Liiga palju kuritegevust.“

„Me oleme politseinikud,“ ütles Harbinder, keda ehmatas juba South Circulari maantee liiklus. „Me armastame kuritegevust.“

Aga ta sai aru, mida teine mõtles. London tähendas tõsiseid kuritegusid. Mitte lihtsalt mõrvu, mis võisid olla pettumust tekitavalt argipäevased, vaid narkootikume, väljapressimist, jõuke, inimkaubandust. Inimloomuse halvimaad jooned, mõtles Harbinder mitte just ebameeldiva judinaga, kui minibuss möödus mitmest laudadega kinni löödud akendega kauplusest ja Doktor Crippeni nimelisest pubist. Sellepärast oligi ta kuu aega pärast uuel töökohal alustamist üsna pettunud, sest seni oli tema töö koosnenud valdavalt koosolekutel käimisest ja uute arvutiprogrammide õppimisest. Aga vähemalt oli tal oma kabinet, mille uksele oli silt „Vanemuurija Kaur“. Harbinder oli üritanud Neili jaoks selfit teha, aga tal ei õnnestunud korraga oma nägu ja silti pildile saada. Tema seersant Cassie Fitzherbert pakkus lahkelt, et teeb korraliku pildi, aga õige hetk oli möödas.

Harbinderile meeldib Lääne-London. Tema korter on soliidse ridamaja viimasel korrusel pika kõvera tänava ääres, mis viib

Wormwood Scrubsi. Aga lähedal on kena park ning hulk poode, kohvikuid ja restorane. Talle meeldib nädalavahetustel tänavatel jalutada, poeakendelt oma peegeldust vaadata, teksad jalas ja nahkjakk seljas. On september, kirgas ja selge sügis. Kauplustesse ilmuvad kõrvitsad ning puu Harbinderi akna taga muutub rohelisest merevaigukarva ja seejärel punaseks nagu tagurpidi valgusfoor.

Harbinder võis ju Neili narrida, aga samas on tore kultuuriliselt mitmekesises linnas olla. Esimest korda turbanitega sikhi mehi nähes arvas ta, et need on tema isa või vennad. See on uus ja üsna kummaline, kui pole tööle sõites bussis ainus värviline inimene. Harbinder pole ka ainus naine jaoskonnas. Ehkki ta on ainus naissoost vanemuuriija.

Tema korterikaaslased on siiski nii valged kui üldse võimalik. Jeanne on punaste juuste ja peaaegu läbipaistva nahaga šotlanna. Mette on taanlanna, pikk ja blond, kihutab kartmatult jalgrattaga üle jubeda Scrubs Lane'i ristmiku. Jeanne on õpetaja ja Mette arhitekt. Harbinder ei tunne neid veel kuigi hästi, aga nad on kõik koos pitsat söömas käinud ja ajavad alati juttu, kui ühel ajal kööki satuvad. Elutuba ei ole, nii et suurema osa ajast veedavad nad oma tubades. Harbinderil pole selle vastu midagi, aga teinekord õhtuti avatud akna juures Panda Popi mängides kuuleb ta vastasmajast muusikat ja tabab end mõttelt: kas see ongi kõik, mis Londonil pakkuda on?

Nüüd on laupäeva õhtu ja Harbinder on jälle akna juures. Ta ei tunne just koduigatsust, ütleb ta endale kindlal toonil, vaid kerget nukrust. Eile South Bankis jalutades ja mööduvaid turistide laevu jälgides ning Thamesis ujuvaid veidraid jäätmeid silmitsedes tabas ta end üllataval kombel merd igatsemas. Harbinder pole innukas ujuja ega rannast aarete otsija nagu tema sõber Benedict, aga talle meeldib iga päev erineva näoga meri, mis ei hooli tema tunnetest, vaid elab oma tavapärases tõusude ja mõõnade rütmis. Ta igatseb seda, et pilk ei ulatu silmapiirini. Thames on liiga kitsas ja London tundub teinekord liiga suur.

Aga Harbinder teab, et kui ta oleks Shorehamis ja kuulaks oma vanemaid talendisaate pärast vaidlemas, tunneks ta end lõksu aetuna ja üsna haledalt. „Harbinder Kaur,“ deklameeriks sardooniline peale lugev hääl tema peas, „elab kolmekümne kaheksa aastaselt ikka veel vanematekodus. Ta on lesbi, aga ehkki tema vanemad seda teoreetiliselt teavad, pole ta neile veel ühtki kallimat tutvustanud. Tema põhilised hobid on vendadega vaidlemine ja telefonis totrate mängude mängimine.“ Nüüd vähemalt on lugu selline: „Harbinder Kaur, vanus kolmkümmend kaheksa, on Londoni politsei uurija ja jagab korterit kahe teise töötava naisega.“ See ei muuda siiski tõsiasi, et ta on laupäeva õhtul üksi, kuuleb läbi seina Mette telekat ja mõtleb, kas oleks liiga vara pidžaama selga panna. Jeanne on oma kallimaga väljas.

Harbinderit on tegelikult välja kutsutud. Üks tema seersantidest, Kim, mainis, et tiim läheb dringile, et kellegi pensionile minekut tähistada. „Peaksid ka tulema, boss. See on lõbus.“ Harbinder teab, et peaks minema. Ta tahab kolleegidele näidata, et ta võib küll olla väikest kasvu sikhi naine, aga naudib õlut nagu iga teine Londoni politseiuurija. Ta ootab ka õiget hetke, et nende ees kapist välja tulla. See on raskem, kui arvata võiks. Harbinder ei taha sellest suurt numbrit teha, aga kui ta sellega veel venitab, eeldavad nad kindla peale, et ta on hetero. Asi on selles, et ta ei saa nagu muuseas mainida tüdrukut, keda tal pole. Mõte lõbusast õhtust seltskonna keskpunktina, kes ootab juhust l-sõna jutu sisse poetada, tekitab temas masendust. Ta teab, et ei lähe.

Kas peaks emale helistama? Aga siis üritab Bibi lihtsalt veenda teda homme koju pühapäevalõunale minema. Bibile on pühapäev sama suur kinnismõte nagu mõnele katoliiklasele ja tema eesmärk on koguda ühte ruumi kokku võimalikult suur hulk sugulasi. Harbinder mõtleb korterile perekonna poe kohal ja tema süda tõmbub kokku, ehkki ta teab, et pärast poolt tundi vendade seltsis igatseb ta oma Lääne-Londoni toa vaikust. Ta läheb täna varakult magama ja uurib homme põhjalikult

Londonit, käib paaril turul, sööb midagi eksootilist, saadab Neilile mõned fotod. „Meie, londonlased, ütleme riisipallide kohta *arancini*.“ Toidule mõtlemine tuletab Harbinderile meelde, et ta pole veel õhtust sünninud. Mis tal sahvris riivilil on? Ta arvab, et seal on pastat ja purk tomateid. Harbinder pole kaugeltki nii hea kokk kui tema ema ja pealegi ei suuda ta näha midagi, mis talle kodu meenutab.

Pärast üsna maitsetut pastat ja mitut „Kontide“ osa otsustab Harbinder, et on aeg magama minna. Ta kaalub duši alla minekut ja loobub sellest. Vannituba on jääkülm ja alati on risk põrgata kokku Mettega, kes ei paista tundvat erilist vajadust riideid kanda. Harbinder ei tea, kas asi on selles, et Mette on skandinaavlanna, aga see on üsna pelutav ja tekitab Marks & Spenceri hommikumantlit kandvas Harbinderis tunde, et ta on häbelik. Ta peseb ainult hambad ja poeb voodisse. Harbinder hakkab arvutit kinni panema, kui telefon heliseb.

See on üks tema seersantidest, Jake Barker. Harbinder üritab teda meenutada. Lühemapoolne, tõmmuvõitu, tema aktsendi kohta ütles Sussexis sündinud Harbinder „põhjapoolne“.

„Tere, Jake. Mis lahti?“

„Tere, ülemus.“ Kuidas küll Harbinder seda pöördumist armastab. Ta sooviks seda oma telefoni helinana kasutada. „Meile teatati millestki. Seletamatu surm. Ma arvan, et peaksid siia tulema.“

„Seletamatu surm?“ Mitte nii hea nagu kahtlane surm, aga tema laupäev võtab küll rõõmsama ilme.

„Kooli kokkutulekul tapeti mees.“

„Huvitav.“

„Oota vaid, kuni kuuled, kes see on.“

„Jake, mulle tõesti ei meeldi selliseid asju oodata.“

„Garfield Rice. Parlamendisaadik Garfield Rice.“

Isegi poliitika vastu allergiline Harbinder on temast kuulnud.

2. peatükk

H A R B I N D E R

„See on Manor Parki kool,“ ütleb Jake. „Ja sa tead, millised inimesed seal käivad.“

Harbinderil pole aimugi, millised inimesed seal käivad. Ta meenutab oma vana kooli Lääne-Sussexi, Talgarthi keskkooli. Kohalikud rääkisid sellest sageli õudusega, nagu tähendaks väljend „Talgarthi lapsed“ rüüstavaid viikingite horde. Aga see polnudki nii hull koht, ehkki oli korra mõrvauurimise keskpunktis olnud. Tõesti, mõtleb Harbinder, mis nende haridusasutustega küll lahti on?

„Ma ei ole siitkandist,“ mainib Harbinder nüüd. Jake sõidutab neid kohaliku vilumusega läbi Londoni tänavate, ehkki tema aktsent ei kõla Harbinderi kõrvus nagu kokni oma. Koknid on nähtavasti Bow’ kellade kuuldeulatuses sündinud inimesed. Mis iganes see siis on. Harbinder arvab, et see on kuidagi seotud lasteluuletusega. „Küünal sul voodisse valgustab tee. Kirves sul raiub pea.“ Pole just kõige õdusam unelaul.

„See on üks neid peeneid koole,“ ütleb Jake, sõites lühemat teed läbi Peabody Estate’i, mis koosneb kõrgetest müüridest ja kurbadest rohulappidest.

„Rahvakool?“ Harbinder on seda alati veidraks pidanud, et Inglismaal tähendab rahvakool täpselt vastupidist. See tähendab väga eksklusiivset kooli, kuhu pääsevad ainult ülikrakkad.

„Ei, see on ühtluskool,“ täpsustab Jake. „Aga sinna saadavad oma lapsi trendikad vasakpoolsed. Popstaarid ja näitlejad. Leiboristlikud poliitikud samuti. See on tasuta, aga sa pead elama Chelseas, mis tähendab, et ilmselt oled nagunii piisavalt rikas,

et selle eest maksta. Aga sa oled kas liiga kitsi või liiga otsekohene.“

See on päris keeruline, mõtleb Harbinder. Ta teab, et Jake on abielus ja tal on üks laps. Seersandipalgaga ei ela ta ilmselt Chelsea lähedalgi. Võib-olla on ta kibestunud, sest tema võsuke ei lähe Manor Parki ega hakka popstaaride lastega läbi käima.

„Mida Garfield Rice selles trendikas koolis tegi?“ küsib Harbinder.

„See oli kokkutulek,“ vastab Jake. „Eks ta käis omal ajal selles koolis.“

„Ja ta leiti tualetist surnuna?“ See oli väljakutses kirjas.

„Kahtlustatakse narkootikumide üledoosi,“ lisab Jake. „See on varsti lehtedes.“

„Raisakotkad,“ ütleb Harbinder ootuspäraselt. Aga salamisi loodab ta, et tema vanemad loevad „Uurimise eest vastutab Harbinder Kaur...“

Manor Park valmistab esialgu pettumuse. Harbinder ootas kas suurejoonelist gooti stiilis ehitist või klaasmosaiikide ja katuseaiaga säravat moodsat hoonet. Kool ehitati ilmselt kuuekümnendatel ja see koosneb rauast ühendussildadega seotud betoonplokkidest. Pimedas jätavad hooned üsna ähvardava mulje ning turvavalgustid osutavad hallile murule ja katmata tellistele.

Peaukse juures seisab kaks vormis politseinikku. *Manor Parki kool. Direktor: Sonoma Davies.*

Harbinder näitab töötõendit.

„Kus lahkunu on?“

„Ikka veel siin, proua.“ Kui miski Harbinderile veel rohkem meeldib kui „ülemus“, siis on see „proua“.

„Kas parameedikud käisid?“

„Jah, kuulutasid elu lõppenuks.“

Seda on hea teada, see tähendab, et Harbinder saab kriminalistid kohe tööle panna.

„Palusime kõigil raamatukogus oodata,“ märgib konstaabel. „Mõned on natuke pahased.“

Arvestades, et nende endine koolikaaslane on surnud, on see Harbinderi meelest kindlasti veel leebelt öeldud. Pealegi on kell peaaegu üksteist öhtul ja suurem osa neist on ilmselt purjus. Leinavad nagu templielevandid.

„Näidake teed,“ käsutab Harbinder. Ta saadab kriminalistidele käigu pealt sõnumi.

Taas kord osutub sõna „raamatukogu“ eksitavaks. Harbinder ootab raamatutega palistatud ruumi, võib-olla ka tammepuust tahveldist ja aknapinke. Talgarthi keskkooli raamatukogu oli tegelikult just selline. Ruum, kuhu Harbinder siseneb, on lihtsalt järjekordne seinte äärde lükatud metallist raamatურიulitega moodne kast. Siin on siiski mõned vilkuvad tuled ja DJ-pult, mis reedavad, et osavõtjad on nautinud seda kõige haletsusväärsemat ajaviidet – nostalgilist diskot.

Praegu ei tantsita. Endised õpilased istuvad seinte ääres. Suurem osa neist on vait, ehkki keegi nuuksub kõhedust tekitavalt kiledalt. Üks hääl küsib: „Ülemus?“

Harbinder pöörab ringi ja näeb oma seersanti Cassie Fitzherbertit. Ta ei tunne naist esialgu ära. Tööl on Cassie juuksed ranges hobusesabas ja ta eelistab tumedaid vormituid rõivaid. Nüüd on tema heledad salgud sassis, topp paljastab õlad ja dekoltee, ta on hoopis teine inimene. Äärmiselt veetlev inimene, mõtleb Harbinder oma pahameeleks.

„Cassie. Mida sina siin teed?“

„Ma olin kokkutulekul,“ vastab Cassie. „Ma käisin Manor Parkis.“

„Tore,“ märgib Harbinder. „Sinust võib kasu olla. Kui sa just pole väga palju joonud. Sa ei ole ju?“

„Ei,“ vastab Cassie. „Ma olen roolis. Mu mees on ka siin. Täna on tema kord end purju juua.“ Raske on aru saada, kas ta teeb nalja. Cassie osutab tüüakale mehele, kes istub, jalad laiali, ja vahib põrandale. Mehel on selline kahvatu ja pinges ilme, mis inimestel teinekord tekib just enne seda, kui nad oksele hakkavad. Harbinder loodab, et mees siin ei oksenda ega sündmuspaika veel rohkem ei riku.

„Kas sa tundsid lahkunut?“ küsib Harbinder Cassielt.

„Jah, ta oli minu lennust.“

„Tule minuga kaasa. Jake, jää siia, kirjuta nimed ja aadressid üles.“

Koridor on risti-rästi jooksvaid politseilinte täis. Surnukeha lebab pooleldi uksest väljas. Harbinder näeb üle tekkiva kiila laigu langevaid tumedaid juukseid ja kalli väljanägemisega valget särki. Kingi ta ei näe, see on ärritav. Harbinder märkab alati jalanõusid.

„Kas keegi üritas teda elustada?“ küsib ta Cassielt.

„Aisha. Ta on arst.“

„Palun kutsu ta siia.“

Aisha on väikest kasvu hidžaabiga naine. Tema on vähemalt kaine, mõtleb Harbinder, aga noomib end siis sõnatult stereotüüpse mõtlemise pärast. Inimesed eeldavad sageli – ekslikult –, et ta ei joo lihtsalt sellepärast, et tal on sikhi nimi. Pulmades klaasi šampanja saamine on täielik õudusunenägu.

Aisha ei *paista* igatahes purjus olevat.

„Keegi hüüdis mulle, et Garfield vajus kokku,“ seletab Aisha.

„Üritasin teda elustada, aga sain peaaegu kohe aru, et sellest polnud kasu.“

„Kas te liigutasite teda?“ uurib Harbinder.

„Pöörasin ta selili. Muud ei midagi.“

Harbinder kummardub surnukeha kohale. Ta märkab mehe sõõrmete ümber paakunud valget pulbrit.

„Kas ta tarvitas narkootikume?“ küsib Harbinder.

Cassie on see, kes talle vastab. „Ei,“ kinnitab ta. „Ma oleksin öelnud, et Gary oli viimane inimene, kes... Ma tahan öelda, et ta oli tõeline tervisehull, eks ole, Aish?“

„Jah,“ ütleb Aisha. „Jooksis pidevalt heategevuslikel maratonidel.“ Miski tema toonis reedab, et Aisha ei olnud poliitiku suurim austaja.

„Kas keegi veel surnukeha puudutas?“ küsib Harbinder.

„Ei,“ vastab Aisha. „Peale kiirabimeeskonna. Cassie lasi kõigil teistel raamatukogus oodata.“

„Hea töö,“ kiidab Harbinder. „Kriminalistid on teel. Me peame teie sõrmejäljed võtma, et need välistada, doktor...?“

„Doktor Mitri.“

„Räägime seni pidulistega.“

Harbinder heidab viimase pilgu ruumile, kus on sääred ja jalalabad. See on meeste tualett, ta saab sellest lõhna järgi kohe aru. Garfield Rice kandis roosasid Converse'i tenniseid.

See on üllatus.

Kui Harbinder ringi pöörab, et tagasi raamatukokku minna, kuuleb ta väljast sõnavahetust. Talle jäävad kõrva sõnad „direktori asetäitja“ ja ta vaatab Cassie poole.

„Archie Flowers,“ ütleb Cassie. „Tema unustasin täitsa ära.“

Vormis politseinik takistab teed prillidega mehel, kes näib isegi nii kaugelt oma õigustes kindel olevat.

Harbinder läheb lähemale, Cassie tema kannul. Mees pöördub kõigepealt Cassie poole, nad on ilmselt sina peal. „Cassie? Mis lahti? Kuulsin sireene. Ütle sellele tüübile, et ta mu sisse laseks.“

„See tüüp on politseinik,“ märgib Harbinder. „Mina olen vanemuurija Kaur. Mina vastutan siin. Kes teie olete?“

„Archie Flowers. Direktori asetäitja.“

Archie Flowers kannab teksaseid ja sinist kampsunit, aga näeb sellest hoolimata välja nagu ülikonnas mees. Harbinder mõtleb, kus mees kogu ülejäänud õhtu oli.

„Härra Flowers, see on kuriteopaik,“ selgitab Harbinder. „Me ei lase siia kedagi. Minge raamatukokku ja räägime seal.“

„Kas sa tunned teda?“ küsib ta Cassielt, kui nad raamatukogu ukse juures ootavad.

„Natuke,“ vastab too. „Ta käis ühel Pete'i ragbinädalavahetusel. Aga ma üllatusin teda täna õhtul siin nähes. Sonoma, direktor, pidi siin olema. Ma ei tea, miks teda ei olnud.“

Archie ilmub sisemise ukse juurde, Jake kaasas.

„Aitäh, Jake,“ tänab Harbinder. „Tahan härra Flowersiga ainult paar sõna vahetada. Kuidas kõik vastu peavad?“

„Kõik on täielikus šokis,“ selgitab Jake. „Aga mitte nii suures šokis, et mitte kojuminekut nõuda. Ei saa lapsehoidjat liiga kaua üleval hoida.“ Viimase märkuse teeb ta peene naisehäälega. Ära sa selle ühemehesõuga Edinburghi festivalile küll mine, tahaks Harbinder talle öelda.

„Me võime nad koju lasta, kui meil kontaktinfo olemas on,“ märgib ta. „Niisiis, härra Flowers...“

Harbinder juhatab direktori asetäitja väikesele mademele peakoridori lähedal. Trepp viib üles. Prantsus-, saksa- ja itaaliakeelsed sildid hoiatavad jooksmise eest või vähemalt järeldab Harbinder nii siltide juurde käivate kunstiteoste alusel, millel on kujutatud kehatuid jalgu trepist alla kukkumas. Ta pole suurem asi lingvist.

„Kas teie korraldasite tänaõhtuse ürituse?“ küsib Harbinder.

„Ei, Sonoma – tema on direktor – korraldas. Teate, ta õppis ise ka siin. Väga inspireeriv kuju. Aga ta pidi viimasel hetkel oma tütre kooli üritusel osalema. Nii et lubasin teda asendada.“

„Kas te osalesite... ee... peol?“ See ei tundu kohane sõna disko kohta kooli raamatukogus, aga Harbinder ei oska seda teisiti nimetada.

„Ei. Kartsin jalgu jääda. Olin oma kabinetis.“

„Mida te seal tegite?“

Archie pilgutab silmi. „Vaatasin iPadist filmi.“ Ta ütleb Harbinderi hinnangul aktsendiga liialdades filmi hispaaniakeelse nime.

„Mida te Garfield Rice’ist teate?“

„Garfieldist? Ta on üks meie kõige prestiižsemaid vilistlasi. Väga helde ka...“ Archie vaikib viimaks küsimuse tagamõttest aru saades. „Oh jumal. Garfield ei ole...“

„Garfield Rice leiti sündmuspaigast surnuna,“ teatab Harbinder. „Me käsitleme seda seletamatu surmana. Mul on kahju. Küllap on see šokk.“

Archie näib küll šokeeritud olevat. Laelambi valguses näeb tema nägu peaaegu roheline välja.

„Kuidas ta suri?“

„Nagu ma ütlesin, on tema surm veel seletamatu. Kas tundsitate härra Rice'i isiklikult?“

„Ei. Ainult kuulu järgi. Kohtusin temaga täna õhtul esimest korda.“

„Kas tunnete teistest külalistest kedagi?“

„Isiklikult mitte. Aga siin olid mõned väga kuulsad nimed. 1998. aasta lend oli üsna eriline. Popstaar Kris Foster. Näitlejanna Isabelle Istar. Leiboristide parlamendiliige Henry Steep.“

Need nimed ei ütle Harbinderile midagi. Ta peab Panda Popi mängimise asemel tõesti uudiseid lugema hakkama.

„Kas nad on täna õhtul kõik siin?“

„Jah. Nad kõik on endiselt kooliga seotud. Härra Foster maksis hiljuti uue muusikaklassi eest. Henry Steep korraldab õpilastele regulaarselt ekskursioone alamkojas.“

„Kui tore. Noh, härra Flowers, kui te oma kontaktandmed annate, võite minna. Võtame teiega paari järgmise päeva jooksul ühendust.“

Kui nad mööda koridori tagasi lähevad, jõuavad kohale hiiglaslikes valgetes kombinesoonides kriminalistid nagu külalised teiselt planeedilt.